

A. VAN HAERSOLTE-VAN HOLTHE TOT ECHTEN

risico is niet aanvaard, want het is nooit aan de oppervlakte dat een mensch zijn kleine kern van waarheid vindt. Het is dan ook niet te veel gezegd wanneer de uitgever-echtgenoot, de trouwe compagnon de route, van zijn vrouw heeft getuigd dat zij behoort tot de avonturiers van het leven, tot dezulken die zich afwenden van de wijsheid der voorzichtigen om te gaan tot de wijsheid die de ondervinding hun schenkt. Zij zijn de kinderen van het leven die God immer leidt aan Zijn hand, op Zijn wegen rusteloos ze voortstuwend naar grooter doel, aldoor maar voort.

In tweede instantie rijst hier de meer practische vraag of een auteur in staat is zijn creaturen leven in te blazen: want uiteindelijk is de kwestie of de lezer in zijn schrijver gelooft. Rustige overgave aan hare leiding, vast geloof in hare schepping, Katherine Mansfield dwingt ze u af. Het is weer John Middleton Murry die gezegd heeft: er is kunst en geen kunst, haar werk is ten allen tijde kunst. Zij is nu reeds op hare eigen wijze klassiek.

Wel heeft men haren arbeid fragmentarisch genoemd en zooals reeds opgemerkt, is dit met het posthume werk inderdaad het geval. In de bundels *Bliss* en *The Garden Party* is iedere schets, ieder verhaal op zichzelf af. Wel rijst de vraag, en ze moet een vraag blijven, of in een minder gekweld bestaan ook niet grooter werk (van omvang) aan deze fijnste der pennen zou zijn ontvloeid. Kostelijke fragmenten uit *The Dove's Nest* wettigen deze vraag. Naast een „en toen?” ontlokken ze u evenzeer een „helaas!”

Overtuigd dat geen letterkundig bouwsel hecht is wanneer de techniek er aan ontbreekt, is Katherine Mansfield zich evenzeer bewust van de grootere plaats die de inspiratie is toebedeeld. Zoo getuigt ze dat de Muzen om haar zijn gedaald als de engelen van Botticelli's „Geboorte van Christus”, dat ze niet kon ontkomen aan een schoonheid die overal is, dat ze zich bezeten heeft gevoeld. Schrijfster's schepselen, zielige stumperds zijn het als wij, hun geestelijke vragen niet geweldig, hun levensomstandigheden ook maar gewoon: Miss Moss, de zangeres zonder emplooi; Ma Parker, die na haar man aan tering, na haar kinderen, ook nog haar eenig kleinkind verloor; Reginald Peacock, de muziekmeester die zich één oogenblik Don Juan heeft gewaand en de deftige vader uit *The Fly*, wiens zoon op het massa-kerkhof in Vlaanderen ligt: van die schoonheid die overal is, van die bovenaardsche engelenvlucht, van die bezetenheid ook, geeft ze een ieder iets mee.

En aan allen geeft deze auteur mee van haar humor, want die is er, die is overal in dit werk, die parelt op iedere bladzij schier door. En in heel dat oeuvre is het die humor die wellicht het moeilijkst te benaderen valt. Want de humor is hier zoo aalglad, zoo arge-